

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5)ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Μυριακή 'Αγ. Πατέρων 19 'Ιουλίου 1954 (Π. Ο. Η.)

"Ετος Θ'. 'Αριθ.—186 — Τμητ. Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα: 'Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
"Αγγελος 'Αντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ετησία δραχ. 30
"Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετησία δολ. 4

Ἀπὸ τὸ πάνθεον τῶν Χριστιανικῶν ἡρώων

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐκάστη ἡμέρα τοῦ ἔτους ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ μίαν εὐγενικήν φυσιογνωμίαν, περιβεβλημένην τὸ φωτοστέφανον τῆς Ἁγιότητος καὶ νικήσασαν τὴν λαμπρότεραν νίκην ἢ εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ὄρη καὶ σπήλαια ἐξασκουμένη ἢ κατὰ τῶν ἀπαισιῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ θηρομαχοῦσαν.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἡ Διάνοια μας ἄς ἀνατρέξῃ εὐσεβῶς εἰς τρεῖς ἡρωϊκὰς μορφάς, φερούσας τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου καὶ ἀντισθείσας διὰ τοῦ ἰδίου μαρτυρικοῦ τῶν Αἱμάτων. Πρόκειται περὶ τῶν μαρτύρων Ἁγίας Μαρίνης, Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἐκεῖνο, ποῦ συγκινεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶναι ἡ νεανικὴ ἡλικία τῶν τριῶν αὐτῶν μαρτύρων. Ἡ νεανικὴ ἡλικία χαρακτηρίζεται ὡς γνωστὸν διὰ τὸν ἔντονον φιλοζωϊσμόν της. Ἀγαπᾷ παραφόρως τὴν ζωὴν ὁ νέος. Εὗρίσκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς σταδιοδρομίας του· χρυσαὶ ἐλπίδες χρυσίζουσιν τὸ μέλλον· διανύει τὴν ὠραιότεραν ἀνοιξὶν τῆς ζωῆς του. Καὶ μόνον ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ μόνον ἡ θυσία τῶν χρυσῶν καὶ ὠραίων αὐτῶν ἐλπίδων καὶ μόνον ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐκπάγλου αὐτῆς ἀνοιξέως, συνιστοῦν τὸν μαρτυρικώτερον ἡρωϊσμόν. Νέοι μὲ ὅλα τὰ προσόντα οἱ μάρτυρες τῆς εὐσεβοῦς μελέτης μας, αἱ Ἁγίαι νεανίδες Μαρίνα καὶ Παρασκευὴ καὶ ὁ Ἅγιος Παντελεήμων· θυγατέρες ἐκλεκτῶν οικογενειῶν καὶ λατρὸς μὲ λαμπράν σταδιοδρομίαν.

Ἀλλὰ μικρὰ ἦτο καὶ ἡ θυσία τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως; Ἀντικατέστησαν τὰ χρυσὰ βραχιόλια τοὺς μὲ τὰς ἀτιμωτικὰς χειροπέδας! Συνεστιβάσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς μὲ ἐγκληματίας καὶ κακοποιούς! Παρήλασαν εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας

ἐμαρτύρησαν, ὡς ἀτιμασμένοι κατόδικοι. Ἡ ἐπώδὸς τοῦ πλήθους, τοῦ διεφθαρμένου πλήθους, ὑπῆρξε ἡ χυδαία ἀποδοκιμασία.

Δὲν εἶχε σημασίαν διὰ τὸ ἀπαισιον αὐτὸ πλῆθος, ἐὰν οἱ ἡρώες τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν ἐβαρύνοντο μὲ ἐγκλήματα ἢ κακουργήματα! Δὲν εἶχε σημασίαν ἐὰν ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ἀρετῆς τῶν καὶ τῆς καλωσύνης τῶν ὡς ἡλιακὴ θαλπωρὴ εὐεργετοῦσε τὴν κοινωνίαν! Δὲν εἶχε σημασίαν διὰ τοὺς καννιβάλους τῆς Ρώμης ἢ τῶν ἄλλων πόλεων, ποῦ ἐμαρτύρησαν οἱ ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου, ἐὰν ὁ βίος τῶν ὑπεδείκνυε τὴν ἀγίαν καὶ ἀνωτέραν μορφήν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Σημασίαν εἶχε, ὅτι ἦσαν χριστιανοί! Καὶ ἐφόσον ἦσαν χριστιανοὶ καὶ μόνον δι' αὐτὸ ἀπεδοκιμάζοντο, περιφρονοῦντο, ἐμαστιγοῦντο ἀπὸ τὰς ἀπαισίας καὶ χυδαίας ἐκείνας ὕβρεις τοῦ ὑποκόσμου.

Ἡ ἀποκορύφωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀδικίας εὗρίσκειται εἰς τὸ σημεῖον τῆς καταδίκης τῶν Ἀγγέλων. Καὶ ἡ ἀποκορύφωσις αὐτῆς ἀποτελοῦσε τὸ βάθρον τοῦ μαρτυρικοῦ μεγαλείου τῶν ἡρώων τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀνυπεράσπιστοι καὶ ἐξαγνισμένοι ἄγγελοι, οἱ μάρτυρες ἀντεμετώπισαν τὸν ὠκεανὸν τῆς προκαταλήψεως τῶν διεφθαρμένων ἀνθρώπων καὶ τὸν ὄγκον τῆς ἀμαρτίας, ποῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀποκτηνῶσιν.

Ἡ ἀπαισία αὐτῆς Κίρκης τοῦ Διαβόλου, ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλῃ εἰς βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα ζῶα τοὺς ἀνθρώπους, δὲν μπόρεσε νὰ θίξῃ μὲ τὸν ἄκρον τῆς μαγικῆς ράβδου τῆς τὰ ἐνάρετα παλληκάρια τοῦ Χριστοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἐμίσησε. Ἡ ἀμαρτία δὲν ἀντιμετωπίζει μὲ ἀδιαφορίαν τοὺς ἀγγέλους τῆς Ἀρετῆς. Ἄν δὲν κερδίσῃ τὴν ψυχὴν τοὺς θὰ κατα

σπαράξῃ τὴν ζωὴν τοῦς. Καὶ γὰρ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀδικίας. Ἀμαρτία καὶ Ἀδικία, συντροφευμένες μηχανεύονται τὰ πῶς φρικτὰ μαρτύρια.

Μαρίνα — Παρασκευὴ καὶ Παντελεήμων ἢ Τρία θύματα τῆς σκοτεινῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀδου. Τρεῖς Ἀγγελοι, ποὺ ἠθέλησαν νὰ τοὺς Συντρίψουν τὰ μαῦρα τέρατα τῆς κολάσεως, ὁ Διάβολος, ἡ Ἀμαρτία καὶ ἡ Ἀδικία. Ἔδωσαν μάχη! Μάχη, ποὺ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν τοῦς! Μάχη, ποὺ ἀνεσκοδόπισε τὰ τίμια μέλη τοῦς! Μάχη ποὺ τοὺς ἐπνιξε εἰς τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου τῶν! Μάχη ὅμως, ποὺ τοὺς ὠδήγησε εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν αἰγλήν τῆς Νίκης. Ἡ Μάχη διὰ τὴν Ἀρετὴν μετέβαλε τὰς πληγὰς τῶν εἰς Παράσημα! τὴν ἀτίμωσιν εἰς Δόξαν! τὸ κουβούκλιον τοῦ ἰάφου τῶν, εἰς Πάγκαλον Νάον καὶ τὸν θάνατόν τῶν εἰς ζωηφόρον ἀνάστασιν.

Καὶ τώρα ὅχι μόνον εὐφραίνονται ἀπολαμβάνοντες τὴν ὠραιότητα τοῦ Παραδείσου, ἀλλὰ καὶ ἀπέκτησαν τὸ προνόμιον νὰ πρεσβεύουν δι' ὅλας ἐκείνας τὰς εὐγενεῖς ψυχάς, ποὺ ἔλαβον τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ πολεμήσουν τὸν Διάβολον, τὴν Ἀμαρτίαν καὶ τὴν Ἀδικίαν.

Ἀνῆκομεν ἄραγε εἰς τοὺς τιμίους ἐκείνους ἀγωνιστὰς διὰ τοὺς ὁποίους πρεσβεύουν οἱ Μάρτυρες Μαρίνα, Παρασκευὴ καὶ Παντελεήμων ἢ εἴμεθα οἱ χλιαροὶ ψευδοχριστιανοὶ καὶ ψευδόθρησκοι; Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ ἡ Συνειδήσις μας!

Ἡ ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ κ' Ἀθ. Γεροσταθεοπούλου)

α'. Τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας καὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου. (Ἐκ τοῦ Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ).

Ἐρώτ. ιζ'. Ἰδοὺ ἐρώτημα σοι, ἐρωτῶ, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι. Ἐδίδαξας ἡμᾶς περὶ Ἀγίας Τριάδος, ὅτι ὁ Θεὸς Τρισυπόστατος ἐνι, καὶ ὅτι ὁ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον. Νῦν δὲ ἐρωτῶ σε. Οὗτος ὁ Χριστὸς τίς ἐστὶ; Περὶ τούτου θέλω μαθεῖν Ἀπόκ. Πάντως ἤκουσας περὶ τῆς Ἀγ. Τριάδος, ὅτι ἐν πρόσωπον καλεῖται Πατήρ, τὸ δὲ ἕτερον Υἱὸς καὶ τὸ ἄλλο Πνεῦμα Ἅγιον. Ἰδοὺ λοιπὸν γίνωσκε, ὅτι οὗτος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ἐνεδύθη σὰρκα ἀνθρώπου, καὶ περιεπάτησεν ὡς ἄνθρωπος ἐν τῇ γῇ. Ὁμοιάσθη οὖν Χριστός, διότι ἐχρίσθη, ἦτοι ἐφόρεσε τὴν σὰρκα τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ διὰ τοῦτο λέγεται σεσαρκωμένος Θεὸς καὶ Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, διότι ἐφόρεσε τὴν τοῦ ἀνθρώπου μορφήν.

Ἐρώτ. ιη'. Καὶ τίνα λόγον ἢ τίνα χρεῖαν, εἶχεν ὁ Θεός, ἥγουν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἵνα σαρκωθῇ καὶ ὡς ἄνθρωπος περιπατεῖν ἐν τῇ γῇ;

Ἀποκρ. Θεὸς οὐδεμίαν χρεῖαν εἶχε τοῦ σαρκωθῆναι, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης ἐδέετο θεραπείας.

Ἐρώτ. κ'. Διὰ τί οὐκ ἐδίδαξεν ἡ Θεότης μόνον τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔσωσεν αὐτὸν ἀνευ σαρκός; Τί γὰρ ἤθελε τοῦ φορέσαι τὴν σὰρκα; Ἀποκρ. Καὶ περὶ τούτου καλῶς ἐρωτᾷς· ὁθεν ἄκουσον καὶ καλῶς τὴν ἀπόκρισιν.

Κατ' ἀρχὰς ὅταν ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπλανήθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἐνίκησεν ὁ διάβολος τὴν Θεότητα, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Διὰ καὶ ἐπρεπε πάλιν, αὐτῇ ἡ νικηθεῖσα ἀνθρωπότης, ἵνα καὶ πάλιν αὐτῇ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν αὐτῆς τὸν διάβολον, καὶ πάλιν παραλάβῃ, τὸν δι' ἐκείνου προαπολεσθέντα θεῖον Παραδεισον. Ἐὰν γὰρ γυμνῇ ἡ Θεότης προσήρχετο καὶ ἐνίκα τὸν διάβολον ἔμελλε κινηθῆναι ὁ διάβολος, ὅτι οὐ θανασιόν, εἰ καὶ ἐνίκηθη ὑπὸ τῆς Θεότητος γὰρ προσβληθεὶς ἐνίκηθη. Καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατεδέξατο ὁ Θεός, ἵνα γυμνῇ αὐτοῦ ἡ Θεότης προσπαλαίσῃ τὸν διάβολον· ἀλλ' ἡβουλήθη, ἵνα ἡ ἀνθρωπότης, ἡ νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ διαβόλου, αὐτῇ καὶ μόνῃ νικήσῃ τὸν νικήσαντα ταύτην διάβολον.

γ'. Προγινώσκων οὖν ὁ σοφὸς Θεὸς ὅτι οὐκ ἡδύνατο μόνῃ ἡ ἀνθρωπότης νικήσαι χωρὶς τῆς Θεότητος, ἐκρύβη ἐν αὐτῇ τῇ σαρκὶ ἡ Θεότης, ὥπως ὁ διάβολος θεωρῶν τὴν σὰρκα, καὶ μὴ γινώσκων ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ σαρκὶ ἡ Θεότης εἶναι κεκρυμμένη, προσέληθη καὶ προσπαλαίσῃ τῷ Χριστῷ, καὶ οὕτως νικήθη ὑπὸ τῆς κεκρυμμένης Θεότητος, ὅπερ καὶ γέγονεν. Ὡς περὶ γὰρ ὁ ἀλιεύς, βουλόμενος κυνηγῆσαι ἰχθὺν οὐ γυμνὸν τὸ ἄγκιστρον βάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐνδύει ἔξωθεν σκώληκα, δόλω τὸ ἄγκιστρον, καὶ οὕτως ῥίπτει αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν ἐνδεδυμένον τὸν σκώληκα· ὁ δὲ ἰχθύς θεωρῶν τὸν σκώληκα μόνον καὶ μὴ γινώσκων ὅτι ὁ σκώληξ ἐν μέσῳ ἐκείνου ἔχει τὸ ἄγκιστρον, ἀλλὰ νομίζων δόλω ἄγκιστρον, τὸν σκώληκα εἶναι μονώτατον, πλανώμενος ὑπὸ τοῦ ἀγκίστρον κρατεῖται.

δ'. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησε. Βουληθεὶς γὰρ κυνηγῆσαι τὸν ἐν τοῖς ἀπείροις ὕδασι τῆς ἀβύσσου ἐμφωλευμένον ἰοβόλον, ἢ μᾶλλον μὲν δράκοντα, τὸν διάβολον, οὐ γυμνῇ τῇ Θεότητι αὐτοῦ, τῷ δ.α.βόλῳ προσέφερε, ἀλλὰ δόλω τὸν σκώληκα, τὴν πεναγίαν αὐτοῦ σὰρκα, ἢ ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναγιοτάτης γῆς, δίχα φρυμοῦ ἐνεδύσατο, κατὰ τὸν ψάλλοντα Δαβὶδ· «Ἐγὼ εἰμὶ σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος», (ψαλμ. 21) Ἐκάλυψε τὸ ἱερώτατον ἄγκιστρον, τὸν κοσμοσωτήριον Σταυρόν, ἐν αὐτῷ προσπαγείς, καὶ δι' αὐτοῦ λαθεῖν βουληθεὶς τὴν ἑαυτοῦ Θεότητα ὑφ' οὗ πλανηθεὶς, ὁ ἰοβόλος καὶ οφιοδῆκτης, οὗτος ἰχθύς, ὁ μέγας δράκων διάβολος, ὁ τοῦ Παραδείσου ἐξώσας καὶ θανατώσας τὸν ἄνθρωπον, νικηθεὶς ἀπώλετο. Ὡς τε ἡ μὲν Θεότης, εἰς τύπον τοῦ ἀγκίστρον ἐστίν, ἡ δὲ ἀνθρωπότης, εἰς τύπον τοῦ σκώληκος. Θεωρήσας οὖν ὁ διάβολος ἔξωθεν τὸ ἀνθρωπίνον καὶ μὴ ἐννοήσας τὴν ἐν αὐτῷ ἔσωθεν ἐγκεκρυμμένην Θεότητα, ἐπλανήθη καὶ προσελθὼν τῇ ἀνθρωπότητι, ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ ἀνεικάστου καὶ ἀκατανικήτου ἀγκίστρον τῆς Θεότητος· καὶ οὕτως ἐνίκηθη ὁ μέγας δράκων ὁ διάβολος, διὰ τοῦτο οὐκ ἦλθεν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ γυμνῇ τῇ Θεότητι αὐτοῦ κυνηγῆσαι τὸν

διάβολον, ἀλλ' ἐφόρεσε τὴν σάρκα καὶ οὕτως εἰσῆλθε. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ γενέσθαι τὴν σάρκωσιν.

ε'. Κοί ὥσπερ αὐτὸς ὁ διάβολος, βουληθεὶς ποτε πλανῆσαι τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ Παραδείσου ἐκβαλεῖν, οὐ προσῆλθε τῇ Εὐᾷ γυνῇ τῇ ἑαυτοῦ διαβολότητι, ἀλλ' ἐφόρεσε σάρκα τὸν ὄφιν καὶ οὕτως προσῆλθε καὶ ἐπλάνησεν αὐτήν· ἦδει γὰρ ὁ δόλιος, ὅτι, εἰ προσῆλθῃ αὐτῇ γυνῇ τῇ διαβολότητι αὐτοῦ, οὐκ ἂν αὐτὴν πλανῆσαι δυνήσεται· καὶ διὰ τοῦτο ἐνεδύθη, ὥσπερ σάρκα τὸν ὄφιν· καὶ διὰ τοῦ σαρκόφρου ὄφρος, τὴν Εὐᾶν ἐπλάνησε. Καὶ ὁ μὲν ὄφιν ἐφαίνετο, ὁ δὲ διάβολος οὐκ ἐφαίνετο. Καὶ διὰ τοῦ φαινομένου ὄφρος, ἐνήργει ὁ ἀθεώρητος ὄφιν διάβολος. Δύο γὰρ φύσεις ἐν ἐνὶ προσώπῳ ἀπῆγον τότε ἐπὶ τῶν Πρωτοκλάστων, τὴν ἔκπτωσιν. Καὶ ὥσπερ τότε ἡ διαβολότης καὶ ὁφίτης, δύο φύσεις ἐνὶ προσώπῳ ἠνώθησαν, ὥστε ἡ μὲν μία φύσις, ἡ ὁφίτης ἐφαίνετο, καὶ ἐξέβαλε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ Παραδείσου· οὕτως νῦν ἐνέβαλον. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν». Μ. Ἀθ. 4 787).

Ἐνῷ Νέος Σάλος Ἐγείρεται!! ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ ΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ;

Τὸ νέον Διεθνὲς ἡμερολόγιον!

Ὅλα τὰ πράγματα ἐρυθρίσθησαν, ὅλα τὰ προβλήματα ἐλύθησαν, ἐφ' ὧν τῶν σημείων ἠνώθησαν οἱ ἀντιμαχόμενοι, συνεφιλιώθησαν οἱ ἀντίπαλοι καὶ τώρα ἕνα σημεῖον διαχωρισμοῦ ἀπομένει! Τὸ ἡμερολόγιον!! Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον θὰ πρέπῃ νὰ θεσπισθῇ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνεξαρτήτως θρησκευματος, ἕνα ἐνιαῖον· χρονομετρικὸν σύστημα, διευκολυνόν τὰς οἰκονομικὰς συναλλαγὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ μηδεμίαν πρόνοιαν λαμβάνοντος διὰ τὸν τρόπον ἢ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῶν χριστιανικῶν ἑργῶν, αἱ ὁποῖαι ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπικυρωθείσης τῆς τάξεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου συνηθείας.

Ὡς πρῶτος δὲ στόχος τῆς νέας αὐτῆς «προόδου» θὰ εἶναι τὸ Πάσχα! Οὕτω κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» (18—7—54) «κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ Πάσχα θὰ ἐορτάζεται τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν ἐκάστου ἔτους, μὲ συνέπειαν νὰ εἶναι σταθερὰ ἡ ἡμερομηνία σειρᾶς ὁλοκληροῦ κινητῶν ἐορτῶν ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ Πάσχα». Ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καταστρατηγεῖται Διάταξις τῆς Ἀγ. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὀρίζουσας τὰ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὡς κινητῆς ἐορτῆς.

Ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἔχει κανεὶς τὴν ἀξίωσιν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε. νὰ πρυτανεύσῃ ὁ σεβασμὸς πρὸς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δεδομένου,

ὅτι τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν οὔτε καὶ χριστιανοὶ δὲν θὰ εἶναι, ἴσως δὲ νὰ συνδέωνται μεταξὺ τῶν Μασσονικῶς.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ σεβασθοῦν τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ νὰ ἀντιδράσωσιν κατὰ πάσης ἀσεβείας πρὸς αὐτάς, εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Αὐτοὶ πρέπει νὰ βοηθῶσιν «Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου»· αὐτοὶ πρέπει νὰ ἀρνηθῶσιν τὴν προσαρμογὴν τοῦ θρησκευτικοῦ ἐορτολογίου πρὸς τὸ νέον «διεθνὲς ἡμερολόγιον». Αὐτοὶ πρέπει νὰ τοῖσωσιν, ὅτι τὰ θέματα τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἀπαράχαρακτα, ἐφ' ὅσον μάλιστα συνδέονται μὲ ζητήματα πίστεως καὶ Ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως. Αὐτοὶ πρέπει νὰ προλάβωσιν τὸν νέον σάλον, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν ἤδη διατεταραγμένην γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκόμη αἱ συνέπειαι τῆς πρώτης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως συνταράσσουσιν τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διασπασθεῖσα ἐνότης δὲν ἀπεκατεστάθη εἰσέτι. Μαρτυρικὸν αἶμα ἀγωνισθέντων κατὰ τῆς πρώτης αὐθαιρέσις ἀχνίζει εἰσέτι καὶ ἡ φρίκη τῶν διαγυμῶν τῶν ἀντιπαθθέντων κατὰ τῆς αὐθαιρέσις αὐτῆς, στιγματίζει ἀνεξιτήτως τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς ἐνὸς λαμπροῦ μέλους τοῦ Ο.Η.Ε., τῆς Ἑλλάδος.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ ἀρθῶσι εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀγωνισθῶσι διὰ τὴν αὐτοτέλειαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει! Ἀλλ' αὐτὸ τὸ «πρέπει» ἀναβλύζει μόνον ἀπὸ ἀποστολικὰς συνειδήσεις καὶ Ἀγίας καρδίας Ἀγίων Ἐπισκόπων. Φοβούμεθα μήπως αὐτὸ τὸ «πρέπει» καταποντισθῇ μέσα εἰς τὴν μαύρην θάλασσαν τῆς ἐπικινδύνως ἀξανανομένης κοσμικότητος τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς τάξεως νὰ στηριχθῇ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν «σοφίαν τῶν σοφῶν τοῦ» αἰῶνος...

Τότε τὸ «πρέπει» αὐτὸ θὰ διακηρύξῃ ἡ πανορθόδοξος συνείδησις τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκπροσωπηθησομένης ἀπὸ τοὺς ἀσκήτους καὶ ἐλαχίστους. Καὶ θὰ τὸ διακηρύξῃ μὲ θάρρος, ἀντλοῦσα τὴν δύναμιν ἀπὸ τὰς ἀστειρεύτους πηγὰς τοῦ Μεγαλείου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Εὐαγγέλιον, τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὰς μακραίωνας παραδόσεις τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμβάσματα Συνόρων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολωμοῦ 25— Ἀθήναις

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιλῆς

Θεμιστοκλέους 83.— Ἀθήναι

**Ἑρμηνεία τῶν ἀπόψεων τοῦ
Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ Ἀθηνῶν**

ΝΕΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ

Τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἐξαχθέντων συμπερασμάτων κατὰ τὴν τελευταίαν Γενικὴν Συνέλευσιν εἰς Ἀθήνας, ἐγκαινιάζει τακτικὴν εὐρυτέρας ἐπικοινωνίας μὲ ὅλα τὴ Παραρτη-
ματὰ του ἐν Ἑλλάδι καὶ ἁλλοδαπῇ.

Σκοπὸς τοῦ δὲν εἶναι ἡ ἐξάντλησις τοῦ ζητήμα-
τος αὐτοῦ μὲ μίαν ἐπιφανειακὴν ἀνταλλαγὴν ἀπόψε-
ων, ἥτις δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ ν' ἀλλάξῃ τὸν ρυθμὸν τῶν
γεγονότων (ὡς ἐγένετο τοῦτο μέχρι σήμερον). Σκο-
πὸς τῆς νέας τακτικῆς τοῦ Δ. Συμβουλίου εἶναι ἡ
βαθυτέρα καὶ ἐνδελεχὴς διερεύνησις κάθε προβλή-
ματος τοῦ ἀγωνός μας, ἡ ὑπαγόρευσις λυσιτελῶν
πράξεων καὶ καταλλήλων ἐνεργειῶν συμφώνως πρὸς
τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐάν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπαναληφθῇ τὸ βα-
ρύτατον σφάλμα τῶν Παραρτημάτων νὰ μὴ ἐπικοι-
νωνοῦν στενῶς μὲ τὴν Διοίκησιν τοῦ Κέντρου, ἢ νὰ
γίνεται τοῦτο μόνον ἐπιφανειακῶς, τὸ τίμημα τῆς
ἀποτυχίας θὰ εἶναι βαρὺ. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς σφάλμα
πολλὰς φορὰς μέχρι σήμερον μᾶς ἔχει ὀδηγήσει εἰς
τὴν ἥτταν. Τὸ ποῖος εὐθύνεται δι' αὐτὸ δὲν εἶναι
τῆς παρούσης στιγμῆς νὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Ἡ διαπί-
στωσις ὅμως ὅτι ἡ χαλαρότης τῶν δεσμῶν μεταξὺ
Κέντρου καὶ Ἐπαρχικῶν Συμβουλίων τῆς ΠΘΕΟΚ
ὑπάρχει ὡς ἐνδημικὴ νόσος εἰς τὸν ἀγῶνα μας, ἀπὸ
τὴν ὁποίαν ὑφιστάμεθα τὰς περισσοτέρας ταλαιπω-
ρίας, ἡ διαπίστωσις λόγουμεν αὐτὴ ἀναπηδᾷ μέσα ἀπὸ
τὰ ἴδια τὰ γεγονότα καὶ μᾶς ὑποχρεώνει νὰ λάβω-
μεν σήμερον μίαν θέσιν.

Τὸ τί πρέπει νὰ γίνῃ δὲν ὁρίζεται μὲ μίαν πρό-
τασιν, οὔτε εἶναι συνταγὴ ἰσχύουσα ἀνὰ πᾶσαν στι-
γμὴν.

Ἡ φύσις τῶν προβλημάτων εἶναι τόσον περι-
πλοκος καὶ ἡ ἰδιουτυπία τῶν ζητημάτων τῆς σήμερον
ἐξαρτᾷ τόσον ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς χθὲς ὥστε νὰ
χρειάζεται κάθε φορὰ νὰ προχωρῶμε μὲ προφύλα-
ξιν καὶ προσοχὴν. Αὐτὸ ὅμως μᾶς ὑποχρεώνει ἀκό-
μη περισσότερο νὰ εὐρισκόμεθα εἰς συνεχῆ ἐπικοι-
νονίαν καὶ ἐπαφὴν μὲ τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ Ἀθη-
νῶν. Διότι τότε μόνον θὰ καταστῇ δυνατὴ μία λύ-
σις καὶ συμφωνος μὲ τὴν γενικὴν κατευθυντήριον
γραμμὴν καὶ ἀκόμη ἔτσι θὰ γνωρίζῃ ἡ Διοικοῦσα
Ἐπιτροπὴ τοῦ ἀγῶνος τὸ κάθε πρόβλημα καὶ τὴν
ὁποιαδήποτε ἀπόχρωσιν ἐνὸς ζητήματος. Αὐτὸς δὲ
συγκεντρωτισμὸς ὅσον καὶ ἂν φαίνεται δύσκολος εἰς
τὴν ἐφαρμογὴν του δὲν εἶναι ἀκατόρθωτος. Ἡ με-
γαλυτέρα δυσκολία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ χάσωμεν τὴν
συνήθειαν ποῦ ἔχομεν ἀποκτήσει, νὰ ἐνεργῶμεν ὁ
κάθεὶς διὰ λογαριασμόν του.

Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι δὲν ἔχο-
μεν τὸ δικαίωμα νὰ δίδωμεν λύσεις εἰς σοβαρὰ ζη-
τήματα χωρὶς νὰ συμβουλευόμεθα τὸ Κέντρον τοῦ
ἀγῶνος. Καὶ τὸ δικαίωμα δὲν τὸ ἔχομεν ἀκριβῶς
διότι ὅλοι ἀνήκομεν εἰς αὐτὸ καὶ κάθε μεμονωμέ-
νη ἐνέργεια εἶναι ὡς νὰ θραύῃ τὴν ἐνότητα τῆς
κοινῆς ὑποθέσεως.

Δὲν πιστεύομεν ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ κανεὶς

ποῦ νὰ ἴδῃ εἰς τὸν λόγον αὐτὸν ἐγωϊστὰ κίνητρα
τοῦ Δ.Σ. καὶ προσπάθειαν ἐπιβολῆς του ἐπὶ τῶν ἐ-
παρχικῶν τοιούτων.

Ἐκείνος ὅστις ἡσχολήθη μὲ κοινὰς ὑποθέσεις
καταλαβαίνει, τί σημαίνει ἐνοποίησης τῶν δυνάμεων
καὶ ἐνιαία κατεύθυνσις.

Ἄν αὐτὸ ὅμως ἰσχύῃ διὰ τὴν περιοχὴν τῶν πολι-
τικῶν πράξεων, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν
γίνεται *ἀρχή, θεμελιανὸς ὅρος*.

Ἐπειτα ἄς μὴ ξεχνῶμεν τὴν ὕψην, τὴν οὐσίαν
τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας διαμαρτυρίας. Ἀγωνιζόμε-
θα, πασχίζομεν καὶ παλαίωμεν διὰ νὰ ἐπιβάλωμεν
τὰς ὁρθὰς ἀπόψεις ἐπὶ ὀρθοδόξου ἐδάφους. Τὸ ν'
ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν θρησκευτικὴν μας
ἐλευθερίαν κάτω ἀπὸ ἓνα ἀσφυκτικὸν βάρος πύεσε-
ων καὶ ἐκβιασμῶν, τὸ νὰ θέλωμεν νὰ σύρωμεν κα-
τηγορουμένους εἰς τὴν πανορθόδοξον Σύνοδον τοὺς
καινοτόμους ἐνῶ αὐτοὶ συγκεντρώνουν δύναμιν καὶ
χρῆμα δὲν νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἔργον μικρὸν ἢ ἀκό-
μη ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν μὲ τὰς μεμο-
νωμένας καὶ ἀτομικὰς διαμαρτυρίας. Ἡ πρόθεσις
μας δὲν εἶναι νὰ σπείρωμεν σύγχυσιν καὶ ν' αὐξή-
σωμεν τὴν ἀναρχίαν εἰς αὐτὸν τὸν δύσμοιρον τόπον,
ποῦ ὅλα τὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ τὸν βασανίζουν.
Ἡ πρόθεσις μας εἶναι, μὲ τὴν σεμνὴν πολιτισμέ-
νην καὶ οργανωμένην ἐμφάνισίν μας εἰς τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴν ζωὴν τοῦ τόπου νὰ δώσωμεν τὸ μέτρον
τοῦ ἡθικοῦ καὶ χριστιανικοῦ ἀναστήματος καὶ νὰ
ἐρημνεύσωμεν εἰς τοὺς σάφρονας Ἕλληνας τὴν ση-
μασίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διασπάσεως.

Νὰ λοιπὸν διατῇ ἡ ἀνάγκη τῆς συσφίξεως τῶν
δεσμῶν κέντρου καὶ ἐπαρχιῶν καὶ ἡ πειθαρχημένη
πορεία μας εἶναι τὸ μέτρον, ποῦ θὰ κρίνῃ τὴν ἔκβα-
σιν τοῦ ἀγῶνος ἂν ὄχι ὀριστικῶς, ἀσφαλῶς ὅμως διὰ
τὴν κρίσιμον αὐτὴν καμπήν.

Ἄν συνεχίσωμεν νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ πράτ-
τωμεν ὡς ἐγένετο, μέχρι σήμερον, κανεὶς δὲν δύ-
νεται νὰ μᾶς ἐγγυηθῇ ὅτι ἡ αὐριον δὲν θὰ εἶναι
χειρότερα τῆς σήμερον, διότι περὶ καλλιτερεῦσεως
τῆς καταστάσεως μὲ τοιούτους ὅρους δὲν πρέπει νὰ
γίνεται συζήτησις.

Λέγοντες αὐτὰ ἐννοοῦμεν τὴν ἐσωτερικὴν μας
ὁργάνωσιν, τὴν ἐξάρτησιν τῶν Παραρτημάτων ἐκ
τοῦ Κέντρου καὶ γενικῶς ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀφο-
ροῦν τὴν ἐσωτερικὴν οργανωτικὴν διάρθρωσιν τῶν
δυνάμεών μας. Δεδομένου μάλιστα ὅτι τὸ ἀνθρώπινον
ὕλικόν μας εἶναι καὶ πλούσιον (ἄφθονον) καὶ συνει-
δητὸν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους σκοποὺς τοῦ ἀγῶνος, τὸ
μόνον ποῦ μένει νὰ κάμωμεν εἶναι ἡ ἀξιοποίησις
του.

Αἱ σημεριναὶ στιγμαὶ προβάλλουν ἐξαιρετικῶς
εὐνοϊκα διὰ μίαν τοιαύτην κίνησιν. Ἡ νέα ὥθησις
ποῦ ἐδόθη εἰς τὸ Δ.Σ. κατόπιν τῶν γονίμων συμ-
περασμάτων τῆς τελευταίας Γενικῆς Συνελεύσεως
ἡ συμπλήρωσις του ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀδελφούς
τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ πείρα ποῦ ἀπέκτησε μὲ τὴν
μακρὰν γόνιμον θητείαν του εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ
ἀγῶνος, εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος.

Ἐπειτα ἡ προώθησις τοῦ ζητήματός μας ὡς
πρῶτον εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων προβλημάτων
τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ ἀναμονὴ μιᾶς λύσεως, εἶ-
ναι οἱ δύο κεφαλαιώδεις ὅροι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπιβάλ-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὸ Εὐαγγελικὸν Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων

(Ματθ. Ε', 14—16)

«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Τὰ πάρα πάνω λόγια τοῦ Σωτῆρος μας δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ σύστασις· εἶναι μιὰ ἀξίωσις πατρική, σὲ κείνους ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Εἶναι λόγια, ποὺ ἀναφέρονται στὴν ὑποχρέωσι τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσαρμόσῃ τὴν ζωὴν του μὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ ὠραῖα ἰδανικά τοῦ Εὐαγγελίου. Θέλει ἀπὸ μᾶς (νὰ τολμήσουμε ἀγαπᾶν καὶ θεαροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας δικούς Του;) νὰ γίνουμε φῶς. Φῶς! πηγὴ εὐγενικῶν καὶ ὠραίων ἐλπίδων. Φῶς! ὁ ἀπαραίτητος καὶ ἀχώριστος σύντροφος τῆς ζωῆς. Φῶς! ἡ προϋπόθεσις κάθε σοβαρᾶς Δημιουργίας. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ συνδυάζῃ καὶ ἡ ψυχὴ Ἐκείνου, ποὺ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐγνώρισε τὸν Χριστό. Πρέπει δηλαδὴ ὁ χριστιανὸς νὰ ἐνσαρκιώνῃ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸν κάθε μορφῆς πονεμένο· πρέπει νὰ εἶναι δημιουργὸς κάθε πράγματος ποὺ βοηθεῖ. Φῶς! Ἀκτινοβολεῖ μακρυνά. Δὲν ὑποπεύεται ἴσως τὸ φῶς τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ σκορπίζει γύρω του. Μὰ ἴσως καὶ γι' αὐτὸ λάμπει. Φαντασθῆτε τὸ φῶς μὲ ἐγωϊσμό! Φαντασθῆτε το νὰ ἐνεργῇ μὲ κίνητρο τὸ συμφέρον. Ἀμέσως θὰ ἐχάνετο ἡ Αἴγλη του, θὰ κατεστρέφετο τὸ μεγαλεῖο του! Ψυχὴ χριστιανικὴ ποὺ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἀπλότητα καὶ ταπεινότητι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι φῶς.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κύριός μας τονίζει τὴν σημασίαν τῶν ἔργων. Ἡ Χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶναι

λουν τὴν ἀνακατάταξιν τῶν δυνάμεων μας.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχει καὶ ὁ τεχνικὸς ἐξοπλισμὸς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς τοιαύτης κινήσεως. Ὁ ἀγὼν διαθέτει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν φωτισμένην πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, τοῦ ὁποῦ τοῦ παραδείγματος τῆς ἀγωνιστικῆς του ἀντοχῆς παρὰ τὸ γῆρας πρέπει νὰ μᾶς ἐμπνέῃ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῇ, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἴδιο τὸ Δ.Σ. μὲ τὰς ἀύκλους προσπάθειάς καὶ τὴν ἀνεξάντλητον πίστιν πλαισιούμενον ἀπὸ διαπρεπεῖς νομικοὺς καὶ ἄλλους ἐμπείρους ἀνθρώπους.

Συνεπῶς τὸ μόνον βῆμα ποὺ μένει νὰ κάμωμεν, εἶναι νὰ προσαρμολογήσῃμεν εἰς τὰς νέας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀγῶνος, ἥτοι νὰ ἐφαρμόσωμεν ὀργανωτικὸν συγκεντρωτικὸν ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν τακτικὴν μετὰ τοῦ Κέντρου ἐπικοινωνίαν.

Τὸ Δ.Σ. παρακολουθεῖ ἀγρυπνῶν καὶ μὲ βαρομετρικὴν ἀκρίβειαν τὰς φάσεις τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν καμπὴν καὶ εἶναι βέβαιον, ὅτι δύναται νὰ ὑπαγορεύσῃ μὲ ὀρθότητα τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὴν λύσιν τοῦ κάθε ζητήματος.

Δι' αὐτὸ ἐπιμένει εἰς τὰ ἀνωτέρω μὲ σχολαστικὴν ἀκρίβειαν.

Διότι ἡνωμένοι ἰστάμεθα, διηρημένοι πίπτομεν. (Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς ΠΘΕΟΚ)

ἓνα στεγνὸ φιλοσοφικὸ δόγμα· πρέπει νὰ εἶναι ἓνα ἰσχυρὸ κίνητρο εὐγενικῆς καὶ γεμάτης ἀγάπης ζωῆς. Πρέπει νὰ εἶναι ὕλη, ποὺ θὰ τροφοδοτῇ τὸ λυχνάρι τοῦ βίου μας γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγῇ στὴν ὠραία κορυφὴ τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Γράφει ἓνα ὠραῖο βιβλίον «ἡ Μίμησις τοῦ Χριστοῦ» τὰ ἐξῆς ἐκφραστικὰ λόγια γιὰ τὸ βαθύτερον νόημα τῆς χριστιανικῆς πίστεως: «Προτιμῶ νὰ ἀισθάνωμαι κατάνυξιν παρὰ νὰ γνωρίζω τὸν ἐπιστημονικὸν τῆς ὀρισμὸν καὶ πάρα κάτω στὸ ἴδιο βιβλίον «Θέλω νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα τῆς Ἁγίας Τριάδος, χωρὶς νὰ πολυπραγμανῶ γιὰ τὸν δογματικὸ καθορισμὸς τῆς».

Βέβαια δὲν ἀμφισβητεῖται καεῖς τὴν σημασίαν τῆς θεωρητικῆς τοποθετήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, οὔτε τὴν ἀξίαν τῶν δογμάτων τῆς πίστεώς μας γιὰ τὴν Σωτηρίαν μας. Φαντασθῆτε ὅμως ἓνα χριστιανό, νὰ γνωρίζῃ μὲ ἀκρίβειαν τὴν κάθε λεπτομέρεια τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, νὰ ἔχῃ ἀποστηθίσῃ ὅλως τὰς παραγράφους καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ πηδαλίου καὶ νὰ εἶναι συκοφάντης, πείσμων, εὐερέθιστος, φιλήδονος, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος εἰς τὸν πόνον τοῦ ἄλλου, ἐγωῖστης κτλ.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὁ Κύριός μας δὲν θέλει τὸν πιστὸ τοῦ ἀκόλουθο, μορφωμένο φιλόσοφο, ἀλλὰ λαμπερὸ φῶς. Ὁ Χριστὸς δὲν ἴδρυνε φιλοσοφικὴ Σχολή, ἀλλὰ ἀναψε τὸ φῶς μιᾶς νέας ζωῆς στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ζητᾷ ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὴ μὴ τὸ σβύσουν. Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ φωτός εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα θυσίας. Γιὰ νὰ λάμψῃ τὸ ὁποιοδήποτε φῶς, χρειάζεται κάτι νὰ καῖ. Κι' ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ θυσιάσῃ γιὰ νὰ λάμψῃ. Ὅταν ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς κρίνῃ στὸ Μεγάλον Δικαστήριον, ποὺ δὲν θὰ βαρύνῃ οὔτε καταγωγὴ, οὔτε ῥητορικὴ δεινότης, ἓνα πρᾶγμα μόνον θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του: τὰ ἔργα τῆς Ἀγάπης.

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσται τῆς στήλης αὐτῆς.

Ἐάν πράγματι ἐπιθυμῆτε νὰ εἰσθε ἀγαπημένοι φίλοι Ἐκείνου, φροντίσατε νὰ λάμψῃ γύρω σας, νὰ ἀκτινοβολήσῃ τὸ φῶς, ποὺ ἀναψε Ἐκεῖνος στὴν καρδιά σας. Προσέξτε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ψεγάδια, ποὺ δὲν μπορούμε βέβαια νὰ τὰ ὀνομάσουμε ἁμαρτίες, μὰ ποὺ ἔχουν τὴν δύναμι νὰ μᾶς καταστρέψουν. Μὴ συγκρίνετε τοὺς ἑαυτοὺς σας μὲ τὸν τυφλό, γιὰ νὰ ὁμολογήσετε μὲ θρίαμβον, ὅτι βλέπετε. Ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἐπιφοβερὲς καταστάσεις, ποὺ ἂν δὲν εἶναι τύφλωσις, ὁδηγοῦν ὅμως εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς δόξσεως. Ἡ μυωπία ἢ ὀφθαλμία, (ὁ πονόματος), τὰ τραχώματα, εἶναι ἐπικίνδυνον ἐχθροὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν τύφλωσιν.

Ἡ ζωὴ σας πρέπει νὰ εἶναι φῶς. Καὶ ἡ ἐστία τοῦ φωτός αὐτοῦ δὲν εἶναι ἡ Διάνοια, οὔτε τροφοδοτεῖται μὲ τὴν Γνώσιν. Τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι ἀναμμένο σὲ ἀπλὴ καὶ καθαρὴ καρδίαν καὶ τὸ τροφοδοτεῖ ἡ διαρκὴς προσοχὴ καὶ ἀγωνία διὰ τὸ τελειότερον.

Ὡς ἐπίλογον παραθέτομε τὰ ἀθάνατα λόγια τοῦ

Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, μὲ τὰ ὁποῖα ἐρμηνεύει τὸ ρη-
τὸ τοῦ ἁγιογραφικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

«Ἐγὼ μὲν γὰρ ἦψα (=ἄναψα) τὸ φῶς, φησί, τὸ
δὲ μείναι καίόμενον, τῆς ὑμετέρας γενέσθω σπου-
δῆς (=φροντίδος), οὐ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς μόνον, ἀλλὰ
καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας τῆς αὐγῆς ἀπολαΐειν ταύτης
καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν χειραγωγῆσθαι. Οὐ γὰρ δὴ
δυνήσονται αἱ κατηγορίαι, οὐκ αἰσθάνονται τὴν λαμ-
πρότητα, ἐὰν ὑμεῖς ᾗτε (=προσέχετε) μετὰ ἀκρι-
βείας βιοῦντες, καὶ οὕτως, ὥς μέλλοντες ἅπασαν
ἐπιστρέφειν τὴν οἰκουμένην. Ἄξιον τοίνυν τῆς
Χάριτος ἐπιδείξασθαι βίον, ἵνα, ὥσπερ ἐκείνη
πανταχοῦ κηρύττεται, οὕτω καὶ αὕτη ἐκείνη
συντρέχη. Εἴτα καὶ ἕτερον κέρδος τίθῃσι μετὰ τῆς
τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας, ἱκανὸν αὐτοὺς ἐναγωνίως
ποιῆσαι, καὶ εἰς πᾶσαν ἀγαγεῖν σπουδὴν· οὐ γὰρ
τὴν οἰκουμένην διορθώσετε, φησί, μόνον, ὁρθῶς
βιοῦντες, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν δοξάζεσθαι παρασπεν-
δετε (=θὰ κάνετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δοξάσουν τὸν
Θεόν)· ὥσπερ οὖν, τὰ ἐναντία ποιοῦντες, καὶ τοὺς
ἀνθρώπους ἀπολείτε, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα βλα-
σφημισθῇ ποιήσετε».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡρμήνευον καὶ κατ' αὐ-
τὸν τρόπον ζοῦσαν τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας, οἱ με-
γάλοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες. Δι' αὐτὸ καὶ κατε-
νίκησαν τὸν χρόνον καὶ ζοῦν αἰωνίως.

Ο ΚΑΗΡΟΣ ΚΑΙ

Ἡ ΜΕΛΕΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ κανένα σχεδὸν κοινωνικῆς φύ-
σεως θέμα δὲν λείπουν, τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα, ἂν
δὲν ἔχουν πρακτικὸν ὄφελος, ἱκανοποιοῦν πάντως
τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ διαμαρ-
τυρομένου, ἃς ἐκθέσωμεν καὶ ἐδῶ τὰ σχετικὰ πα-
ράπονα.

Εἶναι πραγματικῶς πικρὰ ἡ ἀλήθεια, ὅτι, παρὰ
τὴν μεγίστην σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὸν κλή-
ρον ἡ μεθοδικὴ μελέτη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ διὰ
τὸν καθόλου κοινωνικὸν βίον, ἐν τούτοις ἐλάχιστα
οἱ κληρικοὶ μας, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν καθολοκληρίαν,
καταγίνονται μὲ τὰς μελέτας καὶ ἰδίᾳ μὲ τὰς μεθο-
δικὰς. Ἡ σοβαρὰ αὕτη πληγὴ δὲν εἶναι βεβαίως
προῖον τῆς ἐποχῆς μας. Ἐχει τόσο μεγάλην τὴν ἡ-
λικίαν ὅσον καὶ ὁ θεσμὸς τοῦ κλήρου. Εἰς τὰ συγ-
γράμματα τῶν Ἀγίων Πατέρων εἶναι συχναὶ αἱ
διαμαρτυρίαι καὶ ἐπικρίσεις κατὰ τῶν κληρικῶν, οἱ
ὁποῖοι καταναλίσκουν τὸν χρόνον των χωρὶς νὰ με-
λετοῦν. Οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ δύνανται νὰ χωρισθῶσιν
εἰς δύο μερίδας, τὰς ὁποίας ὅμως συνδέει ἡ κοινὴ
ιδιότης τῆς ἀμελείας καὶ τῆς παραγνωρίσεως τοῦ
κοινωνικοῦ τῶν σκοποῦ. Εἰς τὴν πρώτην δύνανται
νὰ καταταχθῶσιν οἱ κληρικοὶ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἐμ-
φοροῦμενοι ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸν
Θεόν, παραμελοῦν τὴν μελέτην, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ἡ
θεία Χάρις συμπληροῖ κάθε ἑλλειψιν γνώσεως καὶ
καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον σοφὸν καὶ ἱκανὸν νὰ λύσῃ
καὶ τὰ πλέον δύσκολα προβλήματα του. Καὶ περὶ
μὲν τῆς ἀληθείας τῆς σκέψεως αὐτῆς οὐδεὶς βέβαια
χριστιανὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλῃ, διότι

τότε θὰ πρέπει νὰ παύσῃ νὰ διεκδικῇ τὸν τίτλον
τοῦ χριστιανοῦ. Οὐδεὶς καὶ οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ
ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ θεία Χάρις εἶναι, κατὰ τὴν
θεῖαν τοῦ Ἰεροῦ Χρυσοστόμου εἰσιν, «ἡ τὰ ἀσθενῆ
θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα.»

Παραλλήλως ὅμως οὐδεὶς μὲ στοιχειώδη λογικὴν
ἀνθρώπος δύναται νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ
Θεὸς νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ προμηθεύῃ μὲ ἡθικὰ καὶ
πνευματικὰ ἐφόδια, κάθε ἕναν, ὁ ὁποῖος ἡ στενοχω-
ρεῖται ἢ δὲν ἐπιθυμεῖ ἀπλῶς νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δω-
μάτιόν του καὶ ἐρευνήσῃ τὰς σαλίδας τῶν γραφῶν,
διότι ἔχει τυχὸν πολλαπλὰς κοινωνικὰς ἀπασχολή-
σεις. Ὅταν ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὴν μελέτην γίνεται ἀδι-
καιολογήτως, τότε θὰ πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος κάθε
ἀνθρώπος, ὅτι ὁ Θεὸς ὅχι μόνον δὲν βοηθεῖ, ἀλλὰ
γίνεται καὶ ὁ πλέον δίκαιος Τιμωρὸς. Ἡ θεία χάρις
εὐρίσκεται πάντοτε μαζὺ μας. Εἶναι ὁ κρούων τὴν
θύραν τῆς καρδίας μας Κύριος. Εἰς τὸν τομέα τῆς
μελέτης καὶ τοῦ πνευματικοῦ πλούτου, ἡ Θεία Χάρις
ἐνίσχυσεν ἅπασι τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, διότι αὐ-
τὸ ἀπήτησαν αἱ συνθήκαι τῆς νέας θρησκείας. Ἐ-
κτοτε ἡ Θεία Χάρις συνδράμει μόνον ἐκείνους, οἱ ὁ-
ποῖοι κοπιᾶζουν. Τότε εἶναι «ἡ τὰ ἀσθενῆ θερα-
πεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα». Ἡ σκέ-
ψις αὐτὴ λοιπὸν ἐκ μέρους τῶν εὐλαβῶν κληρικῶν,
ἐπαινεῖται μὲν διὰ τὴν εὐλάβειαν, ἀποδοκιμᾶζεται
ὅμως διὰ τὴν τόσο ἐπιζημίαν παρερμηνείαν.

Εἰς τὴν ἄλλην ὁμάδα θὰ πρέπει νὰ κατατάξω-
μεν τοὺς ἄξιους πάσης ἐπιπλήξεως ἐκείνους κληρι-
κούς, οἱ ὁποῖοι περιπεπλεγμένοι εἰς τὰς διαφόρους
κοινωνικὰς μερίδας, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἐν-
τελῶς ξένα πρὸς τὸν προορισμὸν των, ἔχουν ἐγκα-
ταλεῖψαι ἐντελῶς τὴν μελέτην, τὴν ὁποίαν μάλιστα
θεοροῦν ὡς κἄτι τὸ περιττὸν καὶ ξένον πρὸς αὐτοὺς.

Ἡ οὕτως ἡ ἄλλως, τὸ πρῶγμα πάντως εἶναι ἐγ-
κληματικὸν εἰς βάρος ὅχι τοῦ ἱερέως, ὡς ἀτόμου,
ἀλλὰ τῆς κοινωνίας ἡ ὁποία τόσα καὶ τόσα προβλή-
ματα προσέρχεται διὰ νὰ λύσῃ ἐνώπιον τοῦ ἱερέως
της. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπιπλήττει
σφοδρῶς τοὺς ἀμελοῦντας τὴν μελέτην κληρικούς.
Εἰς ἕνα μάλιστα σύγχρονόν του γράφει, ὅτι ἐὰν οἱ
κληρικοὶ δὲν καταναλίσκουν τὸν χρόνον των εἰς τὴν
μελέτην καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν καρ-
πῶν αὐτῆς εἰς τὴν κοινωνίαν, τότε ἀσφαλὲς αἱ λοι-
παὶ ἀσχολίαι θὰ εἶναι ξένα πρὸς τὸν προορισμὸν
του καὶ ἐπομένως ἐπιζημίαι τόσο δι' αὐτὸν ὅσον
καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Αὐτὰ φρονεῖ ὁ κατ' ἐξοχὴν
κοινωνικὸς ἐργάτης τῆς χριστ. θρησκείας, καὶ τοῦ
ὁποίου τὸ δίκαιον οὐδεὶς ἀσφαλῶς διανοήθη νὰ ἀμ-
φισβητήσῃ. Καὶ ἡ ἀπλὴ ὅμως λογικὴ θέτει τὸ ἀπό-
λουθον ἐρώτημα. Ἐφ' ὅσον ὁ ἱερεὺς συντηρεῖται
ἀπὸ τὸ πείνιόν του, τότε ἀπὸ στοιχειώδη ἡθικὴν
ἀγωγὴν θὰ πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ὅλην
δρασίαν του εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν ἐξυπη-
ρέτησιν τοῦ ποιμνίου. Πῶς ὅμως θὰ τὸ κατορθώσῃ
χωρὶς αὐτὸς νὰ ἀντλή προηγουμένως ἀπὸ τὰς πηγὰς
τοῦ πνεύματος, δηλαδὴ τοῦ βιβλίου. Πόθεν θὰ ἀν-
τλήσῃ ἐφόδια καὶ μεθόδους μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπου-
λώσῃ τὰς καθημερινὰς ἀναφυομένας ἡθικὰς κυρίως
πληγὰς;

Αἱ ὀλίγαι λοιπὸν αὐταὶ σκέψεις καὶ ὁ πρόχειρος
αὐτὸς συλλογισμὸς θὰ πρέπει ἂν ὅχι νὰ πείσουν,

ΟΙ ΔΙΩΚΤΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ !!

Ο ΤΑΡΤΟΥΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ κ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» δημοσιογραφεῖ τακτικῶς ὁ Ἐπίσκοπος Χίου. Ὁμολογουμένως ἡ πέννα τοῦ γλαφυροῦ. Τὰ θέματα τοῦ ὅμως προδίδουν ἐνίοτε ταρτουγισμόν καὶ γέμουν στόμφου. Δὲν κρίνομεν τὸν ἀρθρογράφον· οὔτε ἀσχολούμεθα μὲ τὸ θεματολόγιον τοῦ. Δὲν ἀποκρύπτουμεν ὅμως τὴν κατάπληξίν μας, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα κατὰ τὴν 18-7-24 ἀρθρον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Συνηθισμένοι Ἐλιγμοί».

Εἰς τὸ ἀρθρον αὐτὸ ἐξιστορεῖ ἀφηγήσεις ναυτικοῦ ἐπανελθόντος ἐκ Ρωσίας, δι' ὧν στηλιτεύονται οἱ ὑποκτοὶ ἐλιγμοὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, διώκοντος ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον δὲν μπορεῖ πλέον ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς νὰ συνεχίσῃ τὸν Διωγμὸν.

Ἀναμφισβητήτως ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀπεισιώτερος διώκτης τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ κατάραν καὶ πληγὴν διὰ τὸ «Βασιλεῖον ἱεράτευμα». Ὁ Κομμουνισμὸς ἔχουσε δεξαμενὰς τιμῶν αἱμάτων εἰς τὴν Ρωσίαν, προσερχομένων οὐχὶ ἐκ τοῦ θανάτου τῶν πολιτικῶν τοῦ ἀντιπάλου, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἀπλῶν ἐκείνων χριστιανῶν, οἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν ἀθεΐαν καὶ τὴν Ἐρυθρὰν Εἰδωλολατρείαν.

Συμμετέχουμεν λοιπὸν εἰς τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀρθρογράφου καὶ εἰμεθα διατεθειμένοι «νὰ χύσῃμε μαζὺ τοῦ τὰ ἴδια δάκρυα γιὰ τὸν δυστυχισμένον Ρωσικὸ λαὸν καὶ νὰ εὐχηθῶμε νὰ ἀπαλλαγῇ πλέον ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν ἀντίχριστο Κομμουνισμόν καὶ νὰ ἡμερῇσιν οἱ λαοί».

Ἀλλὰ ὅμως θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Ἅγιον Χίου: Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀληθείας, τῆς ὁποίας ἐναρμόκως εἶναι ὁ Χριστὸς μας καὶ τὸν ὁποῖον πιστεύομεν, ὅτι πιστεύει, ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ γράφῃ αὐτά; Ὁμιλεῖ καὶ κλαίει διὰ τοὺς διωγμούς; Ἀλλὰ ἐξέχασε ὅτι ὁ ἴδιος ὑπῆρξε φοιητὸς Διώκτης τῆς εὐσεβεστέρας μεριδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῶν Παλαιοημερολογιτῶν; Ἐλησμόνησε ὅτι ἐπόρθησε ἱεροὺς ναοὺς; ἐδῆωσε σεβασμίας Μονὰς, ἐφυλάτισε εὐσεβεῖς κληρικοὺς ὕβρισε αὐτὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, ἀναχειροτονήσας κληρικοὺς, χειροτονηθέντας ἀπὸ Παλαιοημερολογίτας Ἐπισκόπους;

Τὰ γεγονότα, ποὺ ὁ ἴδιος ἀνέγραψε, τὰ ἔργα τοῦ καὶ αἱ ἡμέραι κραυγάζουν, ὅτι ὁ Ἅγιος Χίου εἶναι διώκτης.

τοῦλάχιστον νὰ πληροφορήσουν τοὺς ἀμελοῦντας τὴν μελέτην κληρικοὺς, ὅτι δὲν ἔχουν κανέν δικαίωμα νὰ ἀμελοῦν τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ καθῆκον των. Ἀλλ' ἀπεναντίας ὅτι ἡ ἀφοσίωσις των εἰς τὴν μεθοδικὴν μελέτην θὰ τοὺς ἐφοδιάσῃ μὲ ἀνυπολόγιστον ἀξίαν πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐφόδια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ φανοῦν ἀντάξιον τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τόσο σπουδαίου κοινωνικοῦ προσορισμοῦ των.

Διώκει ὁ Κομμουνισμὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Ἀλλὰ ὅπως καὶ ὁ ἴδιος γράφῃ «Σὲ καμμιὰν ἠθικὴν ἀξίαν δὲν πιστεύει». Ἐνῶ ὅμως ὁ Ἅγιος Χίου, ὑποτίθεται ὅτι πιστεύει εἰς τὰς λαμπρὰς ἀξίας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μίαν καὶ πρωτίστη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς Θεησκευτικῆς Συνειδήσεως !!

Κατηγορεῖ λοιπὸν τοὺς διώκτας ὁ διώκτης; Χαρακτηρίζει λίαν εὐστόχως τὸν Κομμουνισμόν «Ἀντίχριστον». Καὶ εἶναι Ἀντίχριστος, διότι πράττει ἔργα ἀντίθετα τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ πολεμοῦντα τὸν Χριστόν!

Ὁ Ἅγιος ὅμως Χίου ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ, διώκων τοὺς Παλαιοημερολογίτας;

Λυπούμεθα διότι ὁ Ἅγιος Χίου διακριθεὶς ὡς διώκτης ἐπιδιώκει νὰ διακριθῇ καὶ ὡς ἥρως θριάμβου, ἐτυμολογομένον ἐκ τῆς λέξεως «ὑποκρισία».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ—ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ—ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τὰ δημοσιεύματα ποὺ θ' ἀκολουθήσουν ὄχι μόνον εἰς τὴν παρούσα σελίδα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς σελίδας τῶν ἐπομένων φύλλων ἀφοροῦν τὴν δρᾶσιν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὰς κινήτοποιήσεις της, καὶ τὸν ἀπολογισμόν τῶν ἐνεργειῶν της εἰς τὸ διδαστήριον καθὲς 15θήμερου. Συνεπῶς ἀποτελοῦν τὸ χρονικὸν τοῦ ἀγώνος τῶν πλέον φυσικὰ ἐντυπωσιακῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐξυπακούεται ἐκείνων ποὺ πρέπει νὰ ἴδουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν καὶ καταχθόνια πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἀποκρύπτονται. Ἀπλούστατα διὰ λόγους ἀμύνης πρέπει νὰ μὴ ἀναγγέλλωνται ἐνέργειαι ποὺ εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει καὶ τὰς ὁποίας οἱ διώκται μας δύνανται νὰ καταπνίξουν ἐν τῇ γενέσει των. Ἡμεῖς δὲν θὰ τοὺς δώσωμεν τὰ ὅπλα αὐτά.

Ἐδῶ θὰ δημοσιεύωνται ὅσα πρέπει νὰ πληροφοροῦνται οἱ ἀδελφοί μας ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ νὰ διαλυθῇ πλέον ὁ μύθος ὅτι, τὰ πράγματα μοιραίως πορεύονται καὶ νὰ ἐννοήσουν ὅλοι πρὸ παντός οἱ διώκται μας, ὅτι οὔτε στιγμή δὲν θεωρήσαμε τὸν ἑαυτόν μας ἡττημένον καὶ ὅτι σύσσωμοι ἀγωνιζόμεθα νὰ καταλύσωμε τὸ αἶσχος τῆς θεησκευτικῆς ἀνελευθερίας.

Ἔτσι ἡ σελὶς αὕτη ἀπὸ τὴν ἰδίαν της τὴν ἀποστολὴ γίνεται εὐρυτέρα εἰς σημασίαν καὶ φιλοδοξεῖ νὰ περικλείσῃ εἰς τὰς γραμμὰς της τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν ὅλων τῶν Παραρτημάτων τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. θὰ θεωρήσῃ δὲ τὴν ἐποτυχίαν της πλήρη ἂν εἰς τὸ ἐξῆς φιλοξενεῖ εἰς τὰς στήλας της καθὲς τι σχετικὸν μὲ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ὑπαρξίν των Παραρτημάτων μας.

Ἡ πρακτικὴ καὶ ἠθικὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος εἶναι μεγάλη. Ἴσως μάλιστα ἀπὸ τώρα νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ προσμετρήσωμεν τὰς συνεπείας τοῦ διὰ τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ ἠθικοῦ πολλῶν ἀδελφῶν. Ἀναμφισβήτητον πάντως παραμένει, ὅτι δι' ὅλους μας ἀποτελεῖ δρόσον ἀνικουφιστικὴ ἡ αἰσθησις ὅτι τὸ Κέντρον καὶ τὰ Παραρτήματά μας τῆς Πελοποννήσου τῆς Μακεδονίας, τῆς Φθιώτιδος ὁ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὅπως τὸ ταχύτερον, καθ' ἐκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἀπὸ ὥρας 6 μ.μ.—8 μ.μ. διέρχονται ἐκ τῶν γραφείων τῆς Ἐκκλησίας ὁδὸς Σολωμοῦ 25 πρὸς λήψιν ἀπαραιτήτων πληροφοριῶν ἐπειγούσης φύσεως.

(Ἐκ τοῦ Προεδρείου)

Ἀρχαιρεσίαι τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Κατόπιν ληφθείσης ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. αἱ ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς τοῦτο ἀπεφασίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως, ὁρίσθησαν διὰ τὴν 15ην Αὐγούστου ν. ἡ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην πρωΐνῃν ἕως 7 ἑσπερινῇν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας, ὁδὸς Σολωμοῦ 25.

Ἀνακοινοῦται ἐπίσης πρὸς ἅπαντα τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἀθηνῶν—Παιδαῖος ὅτι τὸ Συμβούλιον ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως διευκολύνῃ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων μελῶν του, ἀπὸ τῆς 15ης ἕως 19ης ὁρίσθησαν παλαιῶν συνδρομῶν (ἐτῶν 1952—53) τῆς ὑποχρεώσεως νὰ καταβάλλωσι ταύτας, θεωρῶν ταμειακῶς τακτοποιημένους τοὺς καταβάλλοντας τὰς συνδρομὰς τρέχοντος ἔτους 1954.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Δ. Σ. ἔτυχε καὶ τῆς ὁμοφώνου ἐγκρίσεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Κατόπιν τούτου ἡ πάνδεμος συμμετοχὴ τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς πρέπει νὰ θεωρῇται βεβαία.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. Κυριακοπούλος Δημ. Τζιμόπουλος

πάρχουν καὶ δροῦν σταθερῶς.

Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν αἰσθησὶν θὰ προσπαθήσῃ νὰ μεταδώσῃ ἡ σελὶς αὕτη. Ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἀπὸ τὸ Δ. Συμβούλιον, ὅ,τι γίνεται εἰς τὰ παραρτήματα ἀπὸ τὰς Διοικούσας Ἐπιτροπὰς θ' ἀποτελῇ τὸ θέμα τῶν γραμμῶν αὐτῶν.

Τὰ παραρτήματα χροαστοῦν νὰ ἐνημερώνουν τὴν σελίδα αὐτὴν μὲ κάθε πληροφορία σχετικὴ μὲ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγῶνος.

Καὶ ἡ σελὶς αὕτη θὰ ἐπιστρέφῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της ποὺ θὰ εἶναι καὶ εὐγνωμοσύνη ὅλων τῶν ἄλλων παραρτημάτων δημοσιεύουσα κάθε ἀγγελία ἀγαθὴν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 192, ἀποσταλεῖσα ἐγκύκλιος, πρὸς ἅπαντα τὰ Παραρτήματα μας, δέον νὰ μελετηθῇ μετὰ προσοχῆς, ἐνεργηθῇ δὲ τὸ ταχύτερον καὶ μᾶς γνωρίσωσι τὰς ἀπιντήσεις τῶν Βουλευτῶν τῶν.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐφημερίδος μας «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁδοξίας» πρέπει νὰ εἶναι δεύτερον Εὐαγγέλιον πάντων ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας, ὡς καὶ ἡ διὰδοσις της εἰς τοὺς Ἀδελφοὺς Νεοημερολογίτας πρὸς διαφώτισιν τούτων ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ὁδοξίαν.

Παρακαλοῦνται εὐσεβάτως πάντες οἱ Κληρικοὶ μας, ὅπως εἰς τὰ κηρύγματά των πάντοτε προτρέπωσι τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἐφημερίδος μας. Αὕτη εἶναι τὸ εἰρηνικὸν ὄπλον τῆς Ὁδοξίας μας.

Ἐντολὴ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Δ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πρὸς τοὺς ἀποδέκτας τῆς ὑπ. ἀριθ. 192 ἐγκυκλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Οἱ ἀδελφοὶ ἀποδέκται τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. παρακαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὴν ἐκ παραδρομῆς παραλειφθεῖσαν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκδόσεως ἥτοι 2/16-7-54. Διὰ τὴν παραλειψὶν αὐτὴν αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσωμεν τὴν συγγνώμην των.

Ἐντολὴ τοῦ Δ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Δ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ἀγίου Προέδρου

Ἐνυπογράφω εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν Ἐγκύκλιος τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἡγέτου, συνιστάτω σεμνότης καὶ κοσμιότης ἐνδυμασίας εἰς τὰς γυναῖκας τῆς παραδόξου μας. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη πρέπει νὰ τύχῃ ὅχι ἀπλῶς προσοχῆς, ἀλλὰ σεβασμοῦ ἐν μέτρον ἔλκον, διότι πραγματικῶς ἡ Ἑλληνὶς καὶ ἡ κοσμικὴ καὶ ἡ θερησκευομένη κινδυνεύει νὰ γίνῃ ὡς πρὸς τὴν ποικιλιτικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐνδυμασίαν τῆς χειροτέρας τῆς εἰδωλολάτρευτος γυναῖκος τῆς παλαιᾶς ἀμαρτωλῆς Ρώμης. Τούλάχιστον ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι περὶ αὐτὴν ἀπολύτως σεμνότερος.

Ἡ καταδίκη τῶν ἔργων τοῦ Καζάν-τζάκη

Ἀναμφισβητήτως τιμὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ καταδίκη τῶν ἀμαρτωλῶν ἔργων τοῦ βλασφημοῦ καὶ αἰρετικοῦ Καζάντζακη. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡμεῖς, παρ' ὅλον ὅτι εἴμεθα τραγικὰ θύματά της, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν συγχάσωμεν καὶ νὰ εὐχηθῶμεν, ὅπως καὶ δι' ἄλλα δηλητηριώδη ἔργα ἀποφανθῇ καταδικαστικῶς.

Διὰ τὴν βεβλησθῆκαί τῶν πονεμένων

Ἐνα μικρὸν δῶρο εἰς αὐτοὺς ποὺ πονοῦν, εἶναι ἡ εὐγενεστέρη φιλανθρωπία. Καὶ τὸ δῶρο οὗτο πρέπει νὰ εἶναι ἕνα μικρὸν βιβλίον θερησκευτικοῦ περιεχομένου, γιὰ τοὺς λεπρούς τῆς Σπινολόγκας. Ὅσοι θέλουν ἄς ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ τὰ ἀποστείλωμεν εἰς τοὺς πονεμένους ἀδελφοὺς μας.